

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2932/2020
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је пуномоћник мр Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Мисиркић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1706/19 од 31.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1706/19 од 31.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 411/17 од 13.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је тужени обавезан да тужиоцима исплати нематеријалну штету на име претрпљених физичких болова, страха, душевних болова због умањења опште животне активности и душевних болова због наружености, у износима и са каматом таксативно наведеним у изреци. Тужени је обавезан и да тужиоцима исплати трошкове поступка у износу од 906.200,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1706/19 од 31.10.2019. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу АА по 250.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, 420.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и 100.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате; тужиоцу ББ по 250.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, 800.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и 100.000,00

динара за претрпљене душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате; тужиоцу ВВ по 250.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, 800.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и 100.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, па су обавезани тужиоци да туженом накнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 577.350,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 112.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) па је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужилаца, нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци у овој парници од туженог потражују накнаду нематеријалне штете проузроковану кривичним делима за која су правноснажном пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2К 39/12 од 11.06.2012. године оглашени кривим ДД (кривична дела тешко убиство у покушају, недозвољена производња, држање и ношење, промет оружја и експлозивних материја) и ЋЋ (кривична дела тешко убиство у покушају, недозвољена производња, држање и ношење, промет оружја и експлозивних материја, те изазивање опште опасности и тешко убиство у покушају у помагању), те су им изречене казне затвора. Тужиоцима је штета проузрокована дана 18.09.2011. године око 03,25 часова у Угоститељском објекту „ЕЕ“ у ..., чији је власник био тужени, који није присуствовао спорном догађају. Према решењу Градске управе за привреду и инвестиције Града Сремска Митровица од 04.08.2011. године тај објекат (ноћни бар) је угоститељску делатност могао обављати са радним временом од 09,00 до 03,00 часова петком, суботом и у дане државних, републичких и верских празника, а осталим данима до 01,00 часа. Објекат је имао закључен уговор о пружању услуга физичког обезбеђења са Агенцијом „Патрол 022“, која је обезбеђивала објекат сваког петка и суботе у периоду од 22,00 часа до 03,00 часа или према договору са руководством, по потреби. Објекат је имао и видео надзор 24 часа дневно, који је покривао простор унутар и ван објекта. Тужени као предузетник је обрисан из Привредног регистра дана 20.05.2014. године. Суд је утврдио тешке телесне повреде опасне по живот, која су сва три тужиоца задобила спорном приликом, јачину и трајање физичких болова и страха које су трпели, те јачину душевних болова због умањења животне активности и наружености коју трпе, вештачењем.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд одговорност туженог изводи из чињенице да се штетни догађај одиграо у његовом угоститељском објекту након

истека радног времена, без пружања података о активностима физичког обезбеђења након објављивања престанка рада, па тужени као вршилац угоститељске делатности има обавезу да накнади тражену штету која је настала поводом обављања те делатности.

Другостепени суд је закључио да до нематеријалне штете чију накнаду тужиоци захтевају јесте дошло у објекту у којем је тужени обављао угоститељску делатност, али њен узрок није била та делатност, већ кривична дела која су починила трећа лица у међусобном обрачуна са тужиоцима за која су кривично осуђена правноснажном судском пресудом, а како тужени радње трећих лица није могао предвидети, избећи или отклонити, он је ослобођен објективне одговорности у смислу одредбе члана 177. став 1. у вези са чланом 173. Закона о облигационим односима, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца у целости.

Одредбом члана 154. Закона о облигационим односима прописано је ко другоме проузрокује штету дужан је надокнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (став 1); за штету од ствари или делатности од којих потиче повећана опасност штете за околину, одговара се без обзира на кривицу (став 2); за штету без обзира на кривицу одговара се и у другим случајевима предвиђеним Законом (став 3).

Одредбом члана 173. ЗОО прописано је да штета настала у вези са опасном ствари односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете.

Одредбом члана 177. ЗОО прописано је ставом 1. да се ималац ослобађа одговорности ако докаже да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети ни избећи.

За одговорност за штету неопходно је постојање штетног догађаја који је штетник проузроковао оштећеном лицу, као и настанак штете која је проузрокована радњом штетника.

Да би се могла утврдити штета, неопходно је да постоји узрочно-последичне везе између предузете штетне радње и последице која се огледа у причињеној штети, а терет доказивања је на оштећеном.

Правилна је одлука другостепеног суда да тужбени захтев тужилаца није основан.

По оцени Врховног касационог суда тужиоци као оштећени, нису доказали постојање узрочно-последичне везе између предузете штетне радње и последица које се огледају у причињеној нематеријалној штети. До нематеријалне штете чију накнаду тужиоци потражују у овој парници јесте дошло у објекту у којем је тужени обављао угоститељску делатност, али њен узрок није била та делатност, већ кривична дела која су починила трећа лица, па је штета резултат обрачуна тужилаца и трећих лица, за која су трећа лица кривично осуђена правноснажном судском пресудом, како је то правилно закључио другостепени суд.

Тужени је био власник наведеног угоститељског објекта и обављао је делатност за коју је испуњавао све законом прописане услове у време штетног догађаја, а имао је и закључен Уговор о пружању услуга физичког обезбеђења са Агенцијом „Патрол 022“ што је један од услова за рад његовог угоститељског објекта као ноћног бара. Тужиоци нису доказали да је у моменту штетног догађаја било пропуста од стране обезбеђења, или да га уопште није било, па су ревизијски наводи у том делу неосновани, као и ревизијски наводи да је предметни угоститељски објекат могао да ради до 03,00 часа, а штетни догађај се десио у 03,25 часа, обзиром да су и тужиоци били у истом после 03,00 часа, тј. у време настанка штетног догађаја.

Како тужиоци нису доказали постојање узрочно-последичне везе између предузете штетне радње и последице која се огледа у причињеној штети (већ су узрок штете кривична дела причињена од стране трећих лица) то нису доказали ни испуњеност услова за примену одредбе члана 154. ЗОО, нити су доказали да предметни угоститељски објекат представља опасну ствар, а делатност у истом, опасну делатност у смислу члана 173. ЗОО, па самим тим нису испуњени услови ни за примену члана 200. ЗОО.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**